ทำไมราคายางจึงร่วงหล่น?

นำเสนอเมื่อ : 10 ม.ค. 2559

บทความโดย กาแฟดำ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ

ผมโตในสวนยางทางใต้ วิ่งเล่นในโรงยาง เพราะพ่อเป็นเสมียนบริษัทผลิตยาง

แม่เป็น **"ผู้หญิงคีบยาง"** ท่านไปทำงานต่างจังหวัดใกล้กับสวนยางไม่ว่าจะเป็นตรัง นครฯ หรือนราธิวาส ผมก็ถูกหิ้วตามไปด้วย จนเคยติดมาลาเรียในป่าเกือบเอาตัวไม่รอด

คุณแม่รับจ้างยืนคีบยางพร้อมกับผู้หญิงอีกสิบกว่าคนทุกวัน วันละ 8 ชั่วโมง รายได้วันละ 18 บาท ผมก็ไปยืนเล่นอยู่ข้างๆ เคยชินกลับกลิ่นยางแผ่น ขี้ยางและภาษาวงการยางที่ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ไปป้วนเปี้ยนอยู่กับโรงยางจนสามารถคีบยางกับเขาได้เหมือนกัน

ทุกเช้าขณะที่คุณพ่อจิบกาแฟ คุณแม่ซักเสื้อผ้า ผมกำลังแต่งตัวไปโรงเรียน วิทยุคลื่นสั้นเก่า ๆ ของพ่อจะดังลั่นไปทั่วบ้าน **ข่าวสำคัญประจำวันที่ต้องฟังกันอย่างใจจดใจจ่อ คือรายงานราคายางทุกประเภทจากทั่วโลก** ไม่ใช่สถานีวิทยุของประเทศไทย แต่เป็นคลื่นสั้นของ "ที่นี่สถานีวิทยุกระจายเสียงสิงคโปร์"

สิงคโปร์เป็นพ่อค้าคนกลางเรื่องยางและสินค้าโภคภัณฑ์อื่น ๆ จึงเป็นผู้กำหนดราคาให้กับคนทั้งโลก

วันไหนวิทยุสิงคโปร์รายงานราคายางขึ้น คุณพ่อคุณแม่ผมจะมีอารมณ์ดี วันไหนราคายางร่วง ผมก็สัมผัสได้ถึงอารมณ์ขุ่นมัวทั้งบ้าน

และไม่ใช่เพียงแค่บรรยากาศในบ้านเปลี่ยนผันไปตามราคายางโลกเท่านั้น พอเดินออกนอกบ้าน ผ่านตลาดก็จะรู้สึกได้ถึงอารมณ์ของผู้คนทั้งเมืองได้ในทำนองเดียวกัน

ดังนั้น **ผมจึงเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความรู้สึกของคนภาคใต้วันนี้ ที่กำลังเดือดร้อนเพราะราคายางร่วงหล่นลงมาอย่างมาก**

และก็เข้าใจถึงข้อจำกัดของรัฐบาล ในการที่จะช่วยเหลือค้ำจุนชาวสวนยาง ที่กำลังเผชิญกับความยากลำบากเพราะปัจจัยหลายประการ ที่ทำให้ระดับราคายางลดลงมาเรื่อย ๆ นั้นอยู่นอกเหนือการควบคุมของรัฐบาลและคนไทย

จึงต้องมีทั้งมาตรการเยียวยาระยะสั้นจากรัฐบาล ที่มีหน้าที่ดูแลแก้ปัญหาให้กับประชาชนที่เดือดร้อน และที่สำคัญคือการที่ทุกฝ่ายจะต้องระดมสมอง เพื่อวางมาตรการระยะกลางและระยะยาว เพื่อแก้ปัญหาเรื่องราคาสินค้าเกษตรไม่ว่าจะเป็นยางหรือข้าวอย่างถาวร

สาเหตุที่ราคายางพาราตกต่ำลงมาเรื่อย ๆ นั้นมีมากมายหลายประการ เริ่มตั้งแต่เราปลูกเพิ่มขึ้นมาตลอด จากเดิมที่ส่วนใหญ่ปลูกในภาคใต้ 14 จังหวัด วันนี้ปลูกทั้งภาคกลาง เหนือ อีสานอีกไม่น้อยกว่า 40 จังหวัด

ที่เคยผลิตปีละประมาณ 1.5 ล้านตันต่อปีวันนี้ผลิตถึง 4 ล้านตัน **เหตุจูงใจเพราะช่วงหนึ่งราคายางสูง ทำกำไรได้มาก และ 80-90% ที่ผลิตได้ต้องส่งออก เมื่อตลาดโลกซื้อเรานอยลง เพราะประเทศอื่นก็ปลูกมากขึ้นและเศรษฐกิจโลกซบเซา เราก็ได้รับผลกระทบทันที**

อีกปัจจัยหนึ่งคือเมื่อราคาน้ำมันลดลง ราคายางก็แผ่วตามเพราะโรงงานอุตสาหกรรมหันไปใช้พอลิเมอร์ที่ได้จากการกลั่นน้ำมันดิบแทน

อีกด้านหนึ่งคือ**จีนซึ่งเคยเป็นผู้ซื้อรายใหญ่ของเรา แต่วันนี้จีนปลูกยางเองทั้งในประเทศของตนและไปปลูกในเวียดนาม เขมรและลาวเพื่อส่งกลับไปจีน อีกทั้งเมื่อเศรษฐกิจจีนชะลอตัวลง ความต้องการยางก็ลดลงไปด้วย**

เศรษฐกิจโลกที่ซึมเซาก็มีส่วนทำให้การใช้ยางลดลง สถิติชี้ชัดว่าขณะที่ความต้องการใช้ยางของโลกโตขึ้นประมาณปีละ 2% แต่การผลิตยางเพิ่มขึ้น 5%

ทำให้เกิดภาวะที่ผู้ซื้อมีอำนาจต่อรองมากกว่าผู้ขาย เขาจึงกดราคาเราได้อย่างที่เห็นอยู่

ยังไม่นับปัจจัยอื่น ๆ เช่นเรื่องการเก็งกำไรในตลาดล่วงหน้าที่มีคนไปปั่นราคาให้ลดลงเพื่อทำกำไรให้กับตน หรือต้นทุนการผลิตยางของไทยเราเองที่สูงขึ้นตามลำดับ และการขาดแคลนการส่งเสริมให้เกิดการแปรรูปยางธรรมชาติ ให้เป็นสินค้าที่เพิ่มมูลค่าอย่างจริงจัง

ในวิกฤตนี้ต้องสร้างโอกาสด้วยการวิเคราะห์ปัญหาและเผชิญหน้าร่วมกันอย่างจริงใจและจริงจังในการวางมาตรการระยะสั้น กลางและยาวเพื่อประโยชน์ของคนไทยทั้งประเทศ

ความกล้าหาญทางการเมืองกับวิสัยทัศน์ทางเศรษฐกิจ และภูมิปัญญาท้องถิ่น คือสามปัจจัยหลักที่ต้องผสมผสานกันให้แนบแฟ้นเพื่อหาทางออกร่วมกัน

ที่มา หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ วันที่ 8 มกราคม 2559